

ธรรมานาคาส์

เพื่อให้ความรู้ด้านพระพุทธศาสนาและส่งเสริมให้กำลังพล ทอ. มีคุณธรรมและจริยธรรมในการปฏิบัติราชการ

“พระนาเศรษฐ์”

เป็นที่รู้จักแพร่หลายในปัจจุบันเพราะการสร้างโดยอาจารย์เทพย์ สาริกบุตร อย่างน้อยตั้งแต่ปี พ.ศ. ๒๕๑๒ ซึ่งอ้างอิงตำราของวัดมณีชลขันธ์ จังหวัดลพบุรี เชื่อว่าที่มาของตำรา พระอุบาลีคุณูปมาจารย์ (สิริจันท) ได้มาจากล้านช้าง ปัจจุบันนิยมเรียกว่า พระเศรษฐ์นาโคก มีอายุคาถาเกินกว่าร้อยปีขึ้นไป มีใช้ตำราแต่ใหม่ พระอาจารย์ในจังหวัดลพบุรีสร้างกันหลายท่าน โดยเฉพาะในสายวัดนิกายธรรมยุติ และตัวบทพระคาถาแพร่หลายอยู่ในประเทศลาว รวมถึงภาคตะวันออกเฉียงเหนือของประเทศไทย ในภาคกลางสวดพระคาถาบทนี้ในงานสำคัญบางงาน แต่แทรกอยู่ในบทใหญ่ ไม่ได้แยกออกเป็นบทพิเศษ

เดิมในสมัยพุทธกาล เศรษฐีเป็นตำแหน่งที่ราชาเจ้าแคว้นพระราชทานให้แก่ผู้มีทรัพย์ เป็นพ่อค้าวานิชที่มีผลต่อเศรษฐกิจและความมั่งคั่งของท้องพระคลัง แต่ในพระคามาุ่งหวังเพียงอ้างความดีของท่านผู้ใจบุญกลุ่มหนึ่ง ที่ปรากฏนามในพระชาดก ซึ่งบริจาดทานอย่างมโหฬาร หรือมีบารมียมาก สามารถบันดาลฝนโบกขรพรรษ สงเคราะห์แก่บริวารได้เพื่อหวังอ้างบารมีของท่านเหล่านั้น ให้ส่งผลต่อผู้บูชา บุคคลเหล่านั้นทั้งที่อยู่ร่วมสมัยพุทธกาล และสมัยของอดีตพุทธะ มีชื่อว่า ธัญชัย ยะสะ สุมนะ ชฎิละ อนาถปิณฑิกะ เมณฑกะ โชติกะ สุมังคละ มณฑาทต เวสสันตร

รวมเป็น ๑๐ ท่าน ในบางฉบับ มี ๑๑ ท่าน และในบทความนี้ ไม่มีนาง วิสาขามหาอุบาสิกา (ไม่มีชื่อในคานี) ทำให้มีการคัดลอกผิดๆ มาตลอดหลายปี ผู้รู้ได้ถือเอาคานีนี้มาสร้างเป็นพระนวเศรษฐี ให้มีพระพักตร์ทั้งหมด ๙ พระพักตร์ แทนคุณของผู้บำเพ็ญทานในอดีต โดยรับอิทธิพลรูปแบบของพุทธมหายาน ทำให้มีหลายพระพักตร์

ตำรับของ พระอุบาลีคณุปมาจารย์ (สิริจันท) ให้ใช้ไม้ยอป่า ราชพฤกษ์ ตะกรุดหรือกระดาศจารอักขระ เงิน ทองคำ ครั่ง หรือ ชันโรง หรือ ขี้ผึ้ง มีเคล็ดปลุกย่อยในการเลือกไม้ และวิธีการรวมถึงวันที่ทำ อีกพอสมควร ยากที่สุดคือการหาไม้ตรงตามที่ระบุ ทำแล้วมีวิธียุชา โดยใช้ คาถา "มาชะโย มาวะโยมัยหัง มาจะโกจิ อุปัททะโว ธัญญะธารานิ เม ปะวัสสันตธะณัญชัยยัสสะ ยะธา ณะเร สุวัณณานิ หิรัญญา จะ สัพพะโกคา จะ ระตะนานิ ปะวัสสันต เม เอวัง ณะเร สุมะนะ ชะฎิลัสสะ จะ อะนาถะปิณฑิกะ เมณฑะกัสสะ โชติกะ สุมังคัสสะ มณฑาทต เวสสันตะรัสสะ ปะวัสสันติ ยะธา ณะเร เอเตนะ สัจจะวัชเชนะ สัพพะสิทธิ ภาวันต เม" ต้นฉบับเดิมไม่ปรากฏรูปแบบของพระผู้รู้จึงประดิษฐ์ขึ้น

การบูชาให้ใช้ดอกไม้หลากสี น้ำ ขนมหวานมั่งสรวิตี (ไม่ผสมไข่) ฉบับที่อาจารย์เทพย์ สาริกบุตร สืบทอดมา มิให้ขาดข้าวหลามด้วย ผู้บูชาห้ามมิให้ดื่มสุราเมรัย

เชื่อว่า จะอำนวยการลาภผลโภคทรัพย์ตามสมควร ปกป้องรักษาให้บ้านเรือนร่มเย็นเป็นสุข มีความเจริญรุ่งเรือง และป้องกันภัยอันตรายสิ่งไม่ดีไม่งามต่างๆ ปัจจุบันมีการสืบสายวิธีการสร้างได้อย่างถูกต้องตามตำราดั้งเดิม.แต่เคล็ดลับแตกต่างกันไป ตามกาลเวลา

คตินิยมที่แฝงอยู่ในพระนาเศรษฐี มุ่งให้ผู้บูชายึดมั่นในการประกอบ ทานบารมี ดังนามที่ท่องสวด ซึ่งแต่ละท่าน ตั้งโรจนานบรจาคเป็นประจำ ผู้อยู่ใกล้เคียง ก็ได้รับเมตตากรุณา มีความร่มเย็นเป็นสุข ชาวเมืองหรือชุมชนที่มีบุคคลเหล่านี้อยู่ เมื่อไม่ลำบากต่างก็เอื้อเพื่อช่วยเหลือกันมิได้โลก กระจายในทรัพย์สมบัติ ต่างก็มีจิตใจผ่องใสเป็นสุข การบรจาคทรัพย์สมบัติทั้งปวง เพื่อประโยชน์สุขแก่ผู้อื่น ด้วยทรัพย์ทั้งหลาย ยังคลายกิเลส คือ ความโลภ ความหลง หวงแหน เมื่อบรจาคทรัพย์แล้ว ผู้รับก็จะได้ประโยชน์จากสิ่งนั้น และมีความชื่นชมยินดี ผู้ให้ก็จะอิมเอมใจว่าได้ทำประโยชน์แก่ผู้อื่น เกิดความปีติยินดีเช่นกัน ทั้งผู้ให้และผู้รับย่อมได้รับ ความสุขความอิมใจ

อ้างอิง : พระนาเศรษฐี , วัฒนนิชลขันธ์ จังหวัดลพบุรี
พ.ศ.๒๕๕๐

จัดทำโดย : กองอนุศาสนาจารย์ กรมยุทธศึกษาทหารอากาศ

คณอก.จัดกิจกรรมส่งเสริมให้กำลังพลของ ทอ.มีคุณธรรมและจริยธรรมในการปฏิบัติราชการ